

hitet táplál, vagy annak, amely csak elvesz nyelvet, iskolát, egyetemet, erdőt, földet, egyházi és más középületeket, hitet és jó közérzetet. Mert én olyan hazát szeretnék, amely bármikor, bármely körülményben megvédi az embert, függetlenül attól, hogy polgára románnak, magyarnak vagy másnak született. Ahol nem nemzeti kisebbségek, hanem egyenrangú állampolgárok élnek. Ahol végigmehetek az utcán anélkül, hogy arra kellene gondolnom, vajon itthon vagyok-e? Ahol nem törekednek arra, hogy mindent, ami másság, elpusztítsanak, hanem arra, hogy mindent megőrizzenek, és lehetőség szerint továbbfejlesszenek.” (...) „Ahol többet érek a madaraknál.” (2002. január 12–13. szám)

Ezt az országot – ahol többet érünk a madaraknál – Jézus Isten országának nevezte. Isten gondviselésében bízva ezt keressük mi is, minden körülményben, akarátának, gondviselő munkájának alázatos megvalósítóiként, hogy fellelve azt magunkban és körülöttünk, minden egyebek: kenyér, ruha, nyelv és jog, lelki- és anyagi jók megadassanak nekünk, Isten minden mádnál sokkal értékesebb, nagyra becsült és szeretett gyermekének. Ámen.

SZILÁRDAN ÁLLNI A HITBEN

2Kor 1,24

1902. október 12-én országos ünnepség keretében leplezték le Fadrusz János Mátyás-szoborcsoportját Kolozsvár főterén. Azóta száz év, száz forró nyár és száz zord tél vonult el e szoborcsoport felett, próbára téve időjárással szembeni ellenálló képességét, sokszor tornyosultak felette sötéten, s szórtak tüzes villámokat vészterhes fellegek hazánk történelmének többnyire beborult egén, sokszor váltogatta a rajta levő feliratot politikai divatok kényekedve, rongálta és próbálta megalázni barbár indulat és álhazafiúi fanatizmus, hóbort. Ám Igazságos Mátyás királyunk és vitéz vezéreinek szobra rendületlenül állja az idők és a történelem viharát. „Mint a Sion-hegy bérce, állnak / Ők rendületlenül, / Nem félnek, nem remegnek: állnak / Ledönthetetlenül.” – jut eszembe egyházi énekünk szava, valahányszor e gyönyörű alkotásra tekintek.

A ledönthetetlenül álló Mátyás-szoborcsoporthoz hasonlítom az olyan embert, aki az apostol szavaival élve: „szilárdan áll a hitben”. A környékétől múlt idő s a történelem vihara nem árthat neki, megváltoztathatják nevét, de hitét, öntudatát soha. Bántalmazhatják és megalázzhatják, de gerince meg nem roppan, gyötörhetik és megölhetik testét, de lelke felett nincs hatalma – Istenen kívül – senkinek. Az ilyeneknek írhatta Pál apostol második korinthusi levelében: „Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, sőt munkatársai vagyunk örömtőknek, mivel szilárdan álltok a hitben”.

Persze voltak olyanok is, akiket az apostolnak így kellett figyelmeztetnie: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” (IKor 16,13). És olyanok is, akik elvetve a hitet, annak dolgában „hajótörést szenvedtek”, s zátonyra futott, tönkrement egész életük. És, sajnos, vannak ma is ilyenek. Nem is kevesen! Emberek, akik egyszerűen elvetik, kizárják életükből a hitet, s vele együtt annak ajándékozóját: Istent is. S midőn jönnek a pusztító, ádáz életviharok, tört hajóroncsként süllyed el zátonyra futott életük a hitelenség feneketlen hullámsírijában. Az örök fundamentum: Isten nélkül, felrobbantott talapatú szobrokként omlanak össze!

Sajnos, ez ma már nemcsak az emberek egy bizonyos csoportjára, hanem az emberiségre, az egész világra is jellemző kezd lenni. S egy hit és Isten nélküli világban nagy tragédiáknak, borzalmas dolgoknak vagyunk szemtanúi. A 2001. szeptember 11-i amerikai tragédia után egy riporter megkérdezte Billy Graham híres lelkész leányát: „Hogyan engedhette meg Isten, hogy ilyesmi történjen?” Anne Graham ezt felelte: „Úgy hiszem, Istent nagyon elszomorítja, ami velünk történt, ám évek óta azt mondjuk neki: menj ki az iskolánkból, menj ki a kormányunkból, és távozz az életünkből. És Ő, amilyen úriember, csendben hátrahúzódott. Miképpen várhatjuk el Istentől, hogy áldását és védelmét adja, ha egyben arra szólítjuk fel, hogy hagyjon bennünket egyedül?” Igen: hit és Isten nélkül nagyon egyedül maradhat az ember, s élete szörnyű tragédiákba torkollhat.

S ezekért – a tapasztalat szerint – nem kell Amerikába menni, vagy nem kell azokat importálni, behozni. A hit és Isten itt is kezdenek kiszorulni az életünkből, s hiányuk sok esetben fájdalmasan érezhető. Az elnéptelenedő templomok, a meglanyhult áldozatkészség, fásultság és közöny az egyház, a vallás, a keresztény értékek iránt mind-mind erről beszélnek, idevezetnek. S az emiatt szüntelenül ismétlődő fájdalmas esetek közepette, a jelen helyzet terhei és keresztjei alatt roskadozva, sokan – keresztények is – egyebet sem tesznek, csak siránkoznak, keseregnek, panaszkodnak, ahelyett, hogy Istenbe vetett hittel, az Ő segítségével vállalnák a küzdelmet az életért, egyházért, nemzetért, azon drága értékekért, amelyek megmaradást, életet és jövőt jelentenek, különösen a mi esetünkben. Azért van ez így, mert megingott a hitük Istenben, mert nem állnak szilárdan a hitben! Pedig valaki szerint: „Minden tusakodás és szorongás csak arra szolgál, hogy Urunk győzelmes ereje nyilvánvalóvá legyen. Mindabban, amit olyan nehéznek találunk, mégis diadalmaskodunk az által, aki minket szeretett. Aki állandóan csak a saját sorsa felett kesereg, egészen bizonyos, hogy még nem Isten gyermeke. Féltre tehát minden jajgatással, panasszal! Méltatlan magatartás ez olyan emberek részéről, akiknek ilyen hatalmas segítőjük van”. (Carl Eichhorn)

Aki felismeri Istenben ezt a „hatalmas segítőt”, az igaz keresztény ember. Vallja a jézusi evangélium szellemében, hogy a hit ereje hegyeket mozgat, s ezzel az erővel legyőzi hétköznapi nehézségeit is. Ezért igaz az, hogy hit nélkül éppoly lehetetlen embert elképzelni, mint szív nélkül. És ezért fontos annyira a hitben való megerősödés!

Kedves Konfirmáló Ifjak! Jól tudjátok, hisz a kátéból megtanulhattátok, hogy a konfirmáció az unitárius hitben való megerősödés kinyilvánítása. Ma ebben a hitben való megerősödésnek kinyilvánításának lehetünk mindannyian boldog tanúi. Mint konfirmációra felkészítő lelkészetek – akárcsak Pál apostol – nem akartam uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársa akartam lenni abban való megerősödésnek örömének, drága szüleitekkel, hozzátartozóitokkal együtt. Tettük ezt azért, hogy – életetek és tetteitek láttán –, rólatok is elmondhassa Isten és elmondhassák az emberek: „szilárdan álltok a hitben”, ledönthetetlen szoborként az Istenbe vetett bizalom örök talapzatán. Isten, a mi édes Atyánk áldjon és vezéreljen, hogy erről tehesetek bizonyosságot, most és mindörökké. Ámen.

PÜNKÖSDI ÖSSZHANG

ApCsel 2,1–4a

Pünkösdkor – a Szentírásra figyelve – újra és újra lejátszódik lelki szemünk előtt egy régi történet, amely a „Szentlélek” kitöltéséről és a Keresztény Anyaszentegyház megalakulásáról szól. Legendás, színes elemek szövik át az akkori ember képzeletének szüleményeiként, aki Istent, szentlelkét, „szélrohamhoz hasonló zúgásként”, „lángnyelvekként, kettős tüzes nyelvekként” próbálta ábrázolni, érzékelhetővé, láthatóvá tenni.

A pünkösdi „csoda”: az első keresztény gyülekezet létrejötte azonban nem ezeknek, hanem Istennek értelmet világosító, szívet tisztító, akaratot erősítő szentlelkének és a tanítványok egyakaratainak köszönhető. Isten szentlelke, ereje, akaratata találkozott az együtt levő tanítványok egyakaratával, lelkük megtelt annak jóra buzdító, vezérlő erejével, s csüggedésükből, kétségükből, félelmükből felocsúdva tudták már, hogy tenniük kell, és tették is, amit tenniük kellett, Isten ügye érdekében. Isten szentlelke által vezérelt egyakaratuk táptalajából így kelt életre az első keresztény gyülekezet zsenge, de életrevaló, később erőteljes, gyümölcstermő fává – Anyaszentegyházzá – terebélyesedő hajtása.

Nagy dolgok, fennkölt, „csodás” események születésénél mindig Isten szentlelke „bábáskodott”, de szükség volt az emberi lélekre, egyakaratra, egyetértésre is, amellyel az ember ráhangolódott Isten akaratára, s összhangba került embertársa akaratával is.

Milyen szép, amikor egy zeneműben összhang van, amikor csodás harmóniában fonódnak benne össze a szólamok. De ennél is szebb, ha egy akarat, egyetértés van Isten és ember, ember és ember között. Ez a csodás harmónia, összhang tette széppé, fennköltté Jézus életét. Ez tapasztalható meg az első keresztények életében, amikor „egy szívvel, egy lélekkel” van-